

Ett torg i Madrid åt de hemlösas präst

Kommunalrådet i Vallecas har invigt ett torg, tillägnat Don José Luis Saura, kyrkoherde i San Alberto Magno och initiativtagare till ett bostadskooperativ under 70-talet, som ordnade så att grannarna som var hopträngda i grottor och ruckel, kunde leva i större värdighet.

2015-03-11

Genom ett initiativ från grannar, handelsmän, skolor,

ungdomsorganisationer och andra sociala föreningar, har kommunalrådet i Puente Vallecas, Madrid, tillägnat Don José Luis Saura, en präst från Aragon, ett torg. Han var kyrkoherde i detta område under 70-talet och dog i december 2013.

För 45 år sedan var Cerro de Pio Felipe en problematisk stadsdel, uppbyggd nästan på en eländets grund och från församlingen kunde Don José Luis hjälpa sina grannar genom att befrämja initiativet till att bekämpa orättvisa och att överleva med värdighet.

För många var D. José Luis prästen för de hemlösa. Eftersom han hade lärt sig de praktiska sidorna i Kyrkans sociala lära och den helige Josemarías undervisning, intresserade han sig för människorna. Därför bestämde han sig för att engagera sig helt upp i den

sociala kampen, som på den tiden avhumaniserade livet för alltför många människor i stadsdelen.

Utifrån detta intresse för dem som han betraktade som grannar och församlingsmedlemmar, föddes på hans initiativ kooperativet Nuestra Señora del Cerro, som satte igång uppförandet av 1.189 lägenheter för familjer som bodde i grottor, ruckel och små hus.

Historien om en vräkning

Oron beträffande ett värdigt boende och för att bekämpa de sociala orättvisorna för människor utan resurser uppenbaras, på ett särskilt sätt, i denna historia, som José Miguel Cejas berättar, där han också belyser det som sammanställts i "Entre chabolas. Inicio del colegio Tajamar en Vallecas", skriven av Jesús Carnicero, 2001.

Rodrigo Fernández, kaplan i Tajamar minns:

"Tillsammans med en annan präst, José Luis Saura, ägnade jag mig åt det andliga behovet hos eleverna och deras familjer. Nu har det här området förändrats så mycket att det är svårt att föreställa sig hur det var då. De flesta av dessa människor bodde i ruckel eller i grottor, utan ljus bland soptippar, under omänskliga förhållanden och i byggnader som gränsade till det olagliga.

Jag minns att en dag i oktober 1996, när jag gick ut på morgonen, mötte jag vid ingången till Tajamar några kvinnor, som grät; "Kom, Don Rodrigo, för det har kommit några vakter och dom håller på att riva ned rucklen." Jag gick fram till samhället som befann sig bredvid skolan och såg att de hade rivit fem eller sex. Man såg möblerna och de utspridda

kläderna på marken. En gravid kvinna, vars hus de hade rivit, satt i en stol och grät framför ruinerna. Jag gick och talade med polisbefälet som ledde operationen och frågade varför de gjorde detta.

"Tror ni att det här är något vi gör för skojs skull?" sade han till mig, och visade mig rivningsordern, som utgick från bostadsmyndigheten. Jag informerade skolans direktör, Bernardo Perea; de slutade riva rucklen och vi begav oss till Madrids centrum. Hela dagen gick vi från myndighet till myndighet, för att be om uppskov, utan att lyckas. Vi talade med chefen, som hade signerat rivningsordern, och vi förklarade för honom den dramatiska situationen för dessa familjer. Han var mycket korrekt, men erbjöd inga lösningar.

Vid återkomsten til Tajamar, såg vi att det var nödvändigt att hejda

denna rivning, inte bara för att våra grannar och många av våra elever bodde där, utan för att det var en orättvisa, som lämnade dessa människor på gatan, utan andra alternativ.

Bernardo Perea erbjöd de familjer som hade blivit hemlösa några klassrum, så att de kunde tillbringa natten där, om de inte skulle finna något annat ställe för att få tak över huvudet.

Samma natt, började föräldrarna, barnen, eleverna från kvällsundervisningen, och lärarna i Tajamar att återuppföra bostäderna, som en enda man. Alla elever förklarade sig vara frivilliga. Vi tillbringade natten med att arbeta, medan några kvinnor kom med kaffe.

Lyckligtvis återvände inte vakterna nästa dag och man lyckades avbryta

rivningen tills man fann en rimlig lösning.

Jag tog hand om skolans elever och Jose Luis Saura ägnade sig åt det som nu är San Alberto Magno församlingen, som uppfördes bredvid Tajamar. José Luis ansträngde sig för att hjälpa dessa familjer och strävade efter att de skulle lära sig att lösa sina problem på egen hand. Några saker löste han för dem, men vid många tillfällen sade han till dem vart de kunde vända sig och vad de måste göra, för att lära sig att vara självständiga."

En bro av socialt samförstånd

Don José Luis Saura var kyrkoherde helt och fullt mitt ibland människornas glädjeämnen och lidanden. Förutom att han kunde bli väldigt arg i extrema situationer, var han framför allt en präst som undervisade om hur man kunde förmedla mänsklig värdighet till

medmänniskor i den omedelbara närheten. Förutom att påskynda uppförandet av värdiga bostäder, främjade han kraftfullt byggandet av ett ålderdomshem, en vårdcentral och byggnationen den egna församlingskyrkan.

Under 70-talet var Vallecas fyllt av idéer och D. José Luis kunde arbeta sida vid sida med alla människor, som hade väldigt olika uppfattningar. Alla delade det gemensamma projektet att föra området och varje enskild familj framåt.

Förutom att hjälpa till på det andliga planet och att ge råd, deltog han också materiellt. Så som historien om avhysningen från 1966 visar sökte han, varje gång myndigheterna rev ett ruckel, hjälp hos invånarna i Cerro för att återuppföra det.

Det var just denna inställning som fick myndigheterna att

uppmärksamma bostadsproblemen i området.

Madrid, de fattiga och Opus Dei

Madrid var den stad där den helige Josemaría vandrade omkring hela dagarna och hjälpte folk i behov. Så som hundratala goda människor – katoliker, icke- katoliker, troende, icke-troende – som hade medlidande med andra och deras behov, ville Opus Deis grundare ägna en del av sitt liv till att bistå människor som levde i de fattigaste områdena i den stad där Verket föddes.

Den salige Álvaro del Portillo kunde också på gatan se en själ på nytt förälskad i Gud. En särskild episod i hans biografi har att göra med just Vallecas hjärta.

För närvarande har området Puente de Vallecas förändrats fullständigt, till stor del tack vare arbetet med att främja det mänskliga och det

andliga, som har genomförts där av många människor, sedan 60-talet. Bland dem D. José Luis Saura, prästen för de hemlösa, tillägnad det nya torget, och som sedan skulle bli den förste rektorn för Santuario de Torreciudad, 1975.

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://dev.opusdei.org/sv-se/article/ett-torg-i-madrid-at-de-hemlosas-prast/> (2025-08-05)